

Capri: Slachthuis voor zangvogels

Zelfs in Italië loopt het vreemdelingenseizoen eind oktober af. Maar op het mondaine eiland Capri, voor de blauwe Golf van Napels, is het seizoen dan nog in volle gang. De badstranden zijn nog dicht bevolkt en de hotels en pensions vrijwel volledig bezet. Juist in deze herfstdagen kan men de unieke schoonheid van dit eiland pas goed genieten, betogen de vrienden van Capri. Temeer, omdat de luidruchtige zwermen snobs van beiderlei kunne dan inmiddels het eiland hebben verlaten.

Deze herfstelijke idylle op Capri wordt echter in deze weken gruwelijk verstoord: het is de tijd waarin de vogels naar het zuiden trekken. Vermoed van de lange reis strijken grote zwermen trekvogels op het eiland neer, om wat op verhaal te komen, voor ze de laatste etappe van de oversteek over de Middellandse Zee beginnen.

Het verschijnen van deze vogelscharen is voor de bevolking van Capri het sein voor een wilde jachtpartij. Ondanks verbodsbepalingen en protesten van dierenvrienden in vele landen, heeft deze slachting in de afgelopen herfstweken grotere afmetingen aangenomen dan ooit tevoren. De vogelmoord begint elke ochtend om vijf uur. Dan wordt iedereen op Capri wakker geschud, want dan breekt overal een geknal los, alsof twee infanterieregimenten slaags zijn geraakt. Geen enkel beschut hoekje, geen wandelpad is tot het middaguur veilig voor de overal rondvliegende kogels en hagelkorrels.

Op de bureaus voor vreemdelingenverkeer stapelen de protesten van de bezoekers van Capri zich op. Er zijn al slachtoffers onder de toeristen gevallen. En zelfs een deel van bewoners van het eiland heeft reeds bij de prefect geprotesteerd, omdat de kogels hun vensters vernielden of in de muren drongen.

Maar de zwaarst getroffen: de trekvogels, kunnen niet protesteren. Vervuld van afgrijzen vertellen vacatiegangers, die van het eiland terug keren, dat tuinen, bosjes, rotsen en stranden bezaaid zijn met dode of gewonde vogels. Want men neemt zelfs niet de moeite, de getroffen vogels op te rapen. Hoofdzak is het er op los knallen en de primitieve driften, die hier worden uitgeleefd, zijn al bevredigd, als men de gevederde zangertjes omlaag ziet storten.

Overigens zijn het niet alleen buitenlandse toeristen, die hun stem verheffen tegen deze schandalige massamoord op zangvogels. Ook een deel van de Italiaanse pers eist eindelijk, dat de wetgever tegen deze bloeddorstige praktijken zal optreden. Trouwens, het wonderlijke is, dat reeds in 1932 een wet werd afgekondigd, die elke vorm van vogeljacht op het eiland ten strengste verbod. Zoals bekend was het de tien jaar geleden gestorven Zweedse arts, schrijver en dierenvriend Axel Munthe (De geschiedenis van San Michele), die na jarenlange strijd wist te bereiken, dat de vogelvangst op Capri werd verboden. Een verbod, dat ook een aantal jaren van kracht is geweest en werd nageleefd.

Maar in 1945 heeft de toenmalige prefect van het eiland het verbod van vogelvangst tijdelijk opgeheven, in verband met het tekort aan voedsel, dat er toen op Capri was. Sindsdien is de in

herfst en voorjaar telkens weer oplopende massamoord op de vogels op Capri weer een „normale” zaak geworden. De plaatselijke overheid doet er het zwijgen toe en wil klaarblijkelijk niet meer aan het nog altijd bestaande verbod van 1932 herinnerd worden.

(Dr. Karl Rau, in „Der Mittag” van 28-X-’59)

Morinelplevieren op Hoge Veluwe

Aangezien de *morinelplevier* op de voorjaars-trek vrij zeldzaam is, verdient een op 20 april 1948 gedane waarneming, al is het dan laat, toch nog vermelding. Op die datum zagen mijn zoon en ik uit de auto, op een afstand van niet meer dan 10 m, in de heide langs de weg van Oud Reemst naar de Kompagnieberg in het nationale park, zes *morinelplevieren* in pracht-kleed, waaronder 3 mannetjes. Zoals gewoonlijk konden ze van vlak bij langdurig worden waargenomen

Dr. Ir. J. E. Carrière

Roodhalsgans bij Willemstad

Op 4 januari j.l. ontdekten wij bij Willemstad tussen 1500 *brandganzen*, 2000 *kolganzen* en 700 *rietganzen*, die op een weiland fourageerden, een gans waarvan ons de witte flankstreep opviel. Deze streep was zeer duidelijk te zien en scheen bij de staart geknikt. Toen wij dichterbij kropen, zagen wij dat de flankstreep samenvloeide met het wit onder de staart. Dit was de oorzaak van de knik.

De verdere gegevens zijn: zwarte buik, zwarte rug, bruinachtige borst. Wanneer deze gans naast een *kolgans* zat, was hij aanzienlijk kleiner, terwijl de hals korter en breder was. De hele vogel leek meer gedrongen in vergelijking met de *kolganzen*.

Van pl.m. 80 m afstand leek de verticale halsstreep met de flankstreep samen te vloeien. Dit was ook de reden, waarom hij tussen de andere ganzen opviel. Wij gebruikten 7 x 50 en 6 x 30 kijkers.

Toen wij thuis kwamen hebben wij onze aantekeningen vergeleken met de gegevens uit de „Vogelgids” over de *roodhalsgans*. De tekening in ons notitieboekje kwam ook overeen met die van Peterson.

Van jagers vernamen wij, dat er ook eind 1959 een *roodhalsgans* bij Willemstad gezien was, maar dat men hem de laatste twee weken niet meer had waargenomen.

G. Scholte en Cees Heij

Scholekster met „kruisbekkensnavel”

Scholekster met „kruisbekkensnavel”.

Op 8 november vond ik aan de Hondsbosche Zeewering een dode *scholekster*, die daar kennelijk de hele zomer had gelegen. Deze vogel had een snavel, waarvan de uiteinden sterk naar beneden, resp. naar boven waren omgebogen.

Jb. van Amstel

De illustraties in dit nummer zijn getekend door mevrouw Dr. A. Vollgraff-Roes.